

Zenél a bécsi gyárudvar

Józing Antal - 2018-07-22 08:42:05

Csak találgatni tudom, hogy miért voltak olyan irgalmatlanul jók azok az amerikai alternatív zenekarok, amelyeket eddig láttam. Talán az állami támogatás hiánya szűri meg őket kegyetlenül, talán az, hogy csak a krém jut át Európába. Az [Eels](#)-t már régóta el szerettem volna csípni, és most Bécsben sikerült.

Valójában esetükben mindegy, hogy mikor volt ez az elcsípés, most, 10 éve vagy 20 éve, soha nem voltak igazán sztárok, cserében a rajongók soha nem hanyagolták el őket.



Eels-rajongók a bécsi koncertre várva fotó: Józing Antal (telefonos fotó)

Pontosabban nem őket, csak őt, merthogy az Eels valójában egyetlen ember, Mark Oliver Everett projektje, akit folyton változó összetételű zenekar vesz körül.

Kétségkívül nem lehet könnyű együtt dolgozni ezzel az öntörvényű fickóval, akit láthatóan nem nagyon érdekel a „siker, pénz, nők, csillogás” mint popzenei alapvetés, csak monomániásan hajtogatja a magáét arról, hogy ő hogyan látja a világot: nos, nem túl vidáman.

Az Eelsben azonban megvan az a trükk, hogy kiénekelve a szomorúságot és fájdalmat, sajnó szívvel ugyan, de vidámabbak leszünk, legalábbis megkönnyebbülünk, merthogy minden szomorúságban ott lapul egy kis humoros vigasz.

Gondoljunk csak a Shrekben felhangzó dalra:

Minden Shrek-filmben felhangzik egy Eels-dal. Ez a másodikban van.

A bécsi Aréna mindehhez kiváló koncerthelyszín: a város kevésbé puccos negyedében egy

gyárudvar, amelyet időközben a maga képére formált az alternatív kultúra és rajongótábora. De mindent jól látni és hallani, és a végtelen számú büféből kifolyólag egy-két percnél tovább nem kell várnunk a 4 eurós sörünkre.

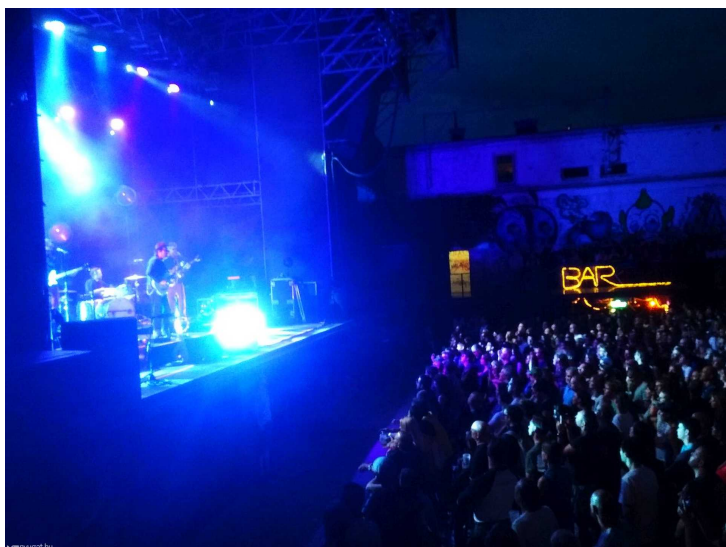


Eels-koncert Bécsben fotó: Józsing Antal (telefonos fotó)

Láthatóan telt ház van, akinek itt kell lennie, az itt van. Magyar szót nem hallok, pedig biztos vagyok benne, többen is lehetünk, merthogy a zenekar nem jön Budapestre. Az okokba most ne menjünk bele.

Előzenekarként a „[That One Guy](#)” nevű fickó pengeti a házilag készült irtó fura hangszerét és alapozza meg a hangulatot. Az Eels blokkokban játszik, egy csokorny rockosabb dal után egy csokorny mélabúsabb dal jön, de a mélabút csak módjával adagolja, azt mindenki tartsa meg magának a négy fal között – gondolhatja Everett.

Az előadás az utolsó harmadra érik össze tökéletessé és szippantja be a nézőket. A gyárudvar összezárja és egygyé gyúrja a zenészeket és közönséget, zenét és költészetet, a valós világot és az azon túli dolgokat.



Eels-koncert Bécsben fotó: Józsi Antal (telefonos fotó)

Nagyon-nagyon sokat kéretik magukat, de aztán mégiscsak adnak ráadást, gitárosabbakat meg szívbemarkolóssabbakat is, aztán ez a kicsit furcsa közönség szétszórva a bécsi éjszakába, mintha mi sem történt volna. Pedig történt.

A koncertről töltöttek ugyan fel néhány részletet a Youtube-ra, de sajnos nem adja vissza az eredetit, így inkább álljon itt egy klip az új lemezeről, afféle ismeretterjesztésként.

Értékelés: 9/10